

**Η ΊΜΒΡΟΣ
ΣΤΟΥΣ
ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ***

**του Ξενοφώντα Τζαβάρια
Κλ. Φιλολόγου-Γλωσσολόγου, Master Γλωσσολογίας,
Υποψ. Δρος Γλωσσολογίας**

Η Ίμβρος* είναι νησί του βορειοανατολικού Αιγαίου. Βρίσκεται 13 ναυτικά μίλια νοτιοανατολικά της Σαμοθράκης, 11 ναυτικά μίλια βορειοανατολικά της Λήμνου και επίσης 11 ναυτικά μίλια δυτικά της χερσονήσου της Καλλίπολης. Έχει έκταση 279 χλμ² και μήκος ακτών 69 χλμ. Στην παρούσα μελέτη θα προσπαθήσουμε να αναφέρουμε τα χωρία των κειμένων της αρχαίας ελληνικής λογοτεχνίας (Α.Ε.Λ.) στα οποία αυτή¹ εμφανίζεται ακολουθώντας την σειρά: παράθεση αρχαιοελληνικού χωρίου – κατά λέξη απόδοσή του στην Νέα Ελληνική (Ν.Ε.) – σύντομη ερμηνευτική προσέγγιση². Η παράθεση του εκάστοτε χωρίου θα γίνεται βάσει του συγγραφέα από τον οποίο αυτό προέρχεται, ο οποίος με την σειρά του θα εμφανίζεται με αυστηρώς χρονολογική σειρά.

Αρκετά χωρία κειμένων της Α.Ε.Λ. στα οποία απαντούν οι λέξεις «Ίμβρος – Ίμβριος» υπάρχουν και στα βιβλία των Μουστοξύδη – Κουτλουμουσιανού³, Καρά⁴ και Παπαγεωργίου⁵. Λόγω όμως της φύσεως των σημαντικών αυτών πονημάτων που συμβάλλουν σημαντικά στην μελέτη κυρίως της ιστορίας της Ίμβρου, τα χωρία βρίσκονται διασκορπισμένα σε διάφορα μέρη των βιβλίων αυτών ανά θεματικές ενότητες και απλώς ως βιβλιογραφικές παραπομπές ενώ τις περισσότερες φορές είτε δηλώνεται το συγκεκριμένο χωρίο δίχως να αναφέρεται το αρχαιοελληνικό κείμενο είτε παρατίθεται συχνά αυτό συνοδευόμενο από έναν σύντομο σχολιασμό χωρίς μετάφραση. Εξάλλου, η νεοελληνική απόδοση των περισσοτέρων (χωρίων), αν και ορθή, προσεγγίζει περισσότερο την ελεύθερη μετάφραση καθώς στόχος των συγγραφέων δεν ήταν φυσικά η κατά λέξη ερμηνεία αλλά η εξήγησή τους και η εξαγωγή χρήσιμων πληροφοριών. Τέλος, πράγμα αναμενόμενο, αυτά απαντούν εν μέσω πολλών άλλων χωρίων, σημειώσεων και παραπομπών, αρχαιοελληνικών και μη, τα οποία σχετίζονται με διάφορα στοιχεία κάθε φορά.

Έτσι, με την παρούσα εργασία προσπαθήσαμε να καταγράψουμε με αυστηρώς χρονολογική σειρά ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ, κατά το δυνατόν, των χωρίων από κείμενα της Α.Ε.Λ. όπου απαντούν οι όροι «Ίμβρος – Ίμβριος», όπως αυτοί προσδιορίστηκαν παραπάνω, αποδίδοντάς τα στην Ν.Ε. κατά λέξη και πάντοτε κατ' αντιπαραβολή

* Το παρόν κείμενο αποτελεί ηλεκτρονικό ανάτυπο από τις σελίδες 10-38 του τόμου 15 (62) του περιοδικού *Θρακικά* που εκδίδεται από το Θρακικό Κέντρο – Εταιρεία Θρακικών Μελετών (Αθήνα, 2005-2007).

* Σχετικά με την ιστορία της Ίμβρου πβλ. τα έργα που ακολουθούν. Σχετικά με την λαογραφία πβλ. κυρίως το δίτομο έργο του Ξεινού Κ., 1987-1988: *Λαογραφικά της Ίμβρου*, τ. 1-2, Θεσσαλονίκη, καθώς και τα λαογραφικά άρθρα του Τζαβάρια Ξ., που είναι δημοσιευμένα στο περ. *Ίμβρος* του Συλλόγου Ίμβριών Αθηνών στα τεύχη: 49 (1998), 65 (2002), 78 (2005), 79 (2005), 80 (2005), 81 (2005), 82 (2006), 83 (2006), 84 (2006), 85 (2007), 86 (2007). Σχετικά με το γλωσσικό ιδίωμα της Ίμβρου πβλ. κυρίως τα έργα του Ανδριώτη Ν. (1930): «Περί του γλωσσικού ιδιώματος της Ίμβρου», *Αθηνά*, 42, σσ. 117-119, Τζαβάρια Ξ. (2003): «Αρχαϊκά στοιχεία στο γλωσσικό ιδίωμα της Ίμβρου», *Πρακτικά του Δ' Διεθνούς Συνεδρίου Νεοελληνικής Διαλεκτολογίας*, Αθήνα, σσ. 493-512, Τζαβάρια Ξ. (υπό προετοιμασία): *Το μορφολογικό σύστημα του ιμβριακού ιδιώματος*, διδ. διατρ., Αθήνα, όπου υπάρχει και εξαντλητική βιβλιογραφία σχετικά με το ιμβριακό ιδίωμα και Ξεινού Κ. (1981): *Του νησιού μας η γλώσσα: γλωσσάρι της Ίμβρου*, Θεσσαλονίκη.

¹ Θα αναφέρουμε τα χωρία που απαντά τόσο το κύριο όνομα «**Ίμβρος**» (με την σημασία μόνο του συγκεκριμένου νησιού του Βορειοανατολικού Αιγαίου) όσο και το επίθετο «**Ίμβριος**» (με την σημασία του κατοίκου του εν λόγω νησιού και όχι του κυρίου ονόματος ή του προσωνυμίου (π.χ.: Ηετίων ο Ίμβριος, Αθηνόδωρος ο Ίμβριος, κ.λπ.)).

² Η ερμηνεία – σχολιασμός που ακολουθεί κάθε φορά το εκάστοτε χωρίο δεν διεκδικεί κάποια ιδιαίτερη πρωτοτυπία. Συντάχθηκε με στόχο την κατατόπιση του αναγνώστη και την διευκόλυνση της κατανόησης του γενικότερου νοηματικού πλαισίου, εντός του οποίου απαντούν οι εν λόγω όροι («Ίμβρος – Ίμβριος»).

³ Μουστοξύδης Α. – Κουτλουμουσιανός Β. 1845: *Υπόμνημα Ιστορικών περί της Νήσου Ίμβρου*, εν Κωνσταντινουπόλει (Κορομηλάς – Πασπάλης).

⁴ Καράς Μ. 1987: *Η νήσος Ίμβρος: Συμβολή εις την εκκλησιαστικήν ιστορίαν της*, Θεσσαλονίκη (Πατριαρχικόν Ίδρυμα Πατερικών Μελετών).

⁵ Παπαγεωργίου Σ.Ν. 1994: *Ίμβρος: η ιστορία ενός ελληνικού νησιού*, Αθήνα (Σύλλογος προς Διάδοσιν των Ελληνικών Γραμμάτων).

προς το αρχαίο κείμενο, περιοριζόμενοι συγχρόνως σε έναν σύντομο σχολιασμό του καθενός, ώστε ο αναγνώστης να είναι σε θέση εύκολα να κατανοεί το περιεχόμενο του εκάστοτε χωρίου.

Απώτερος σκοπός είναι η συγκεκριμένη εργασία αφενός να αποτελεί στο εξής μια εύκολα προσβάσιμη πηγή αναφοράς για τους μελετητές διαφόρων θεμάτων που σχετίζονται με την Ίμβρο και αφετέρου να βοηθήσει στην πραγματοποίηση παρατηρήσεων, μελετών, συγκριτικών ερευνών, κ.λπ. σχετικά με την παρουσία των εν λόγω όρων στους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς.

Τέλος, για την πραγματοποίηση της συγκεκριμένης εργασίας βασιστήκαμε αποκλειστικά σε κείμενα των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων καθώς στόχος μας σε καμία περίπτωση δεν ήταν ο λεπτομερειακός και εξονυχιστικός σχολιασμός των διαφόρων χωρίων, ούτε η εξαγωγή ιστορικών ή άλλων συμπερασμάτων από αυτά, αλλά η απλή και εύκολα προσεγγίσιμη παρουσίασή τους.

A. ΟΜΗΡΟΣ

1. Ν΄ 32 – 33

Κείμενο

«έστι δέ τι σπέος ευρύ βαθείης βένθεσι λίμνης, μεσηγύς Τενέδοιο καί **Ίμβρου** παιπαλοέσσης.»

Μετάφραση

«υπάρχει δε ένα μεγάλο σπήλαιο στον βυθό της βαθιάς θάλασσας, ανάμεσα στην Τένεδο και την βραχοφόρα Ίμβρο.»

Σχολιασμός

Ο Ποσειδώνας βλέποντας τους Τρώες να νικούν και να πλησιάζουν στα πλοία των Αχαιών, ανέβηκε στο άρμα του και πήγε στην Τροία για να ενθαρρύνει τους υπερασπιστές της με την μορφή του μάντη Κάλχα. Το άρμα του, το οποίο έσερναν δύο άλογα, το άφησε σε ένα σπήλαιο που υπάρχει κατά τον Όμηρο στον βυθό ανάμεσα στην Ίμβρο και την Τένεδο.

2. Ξ΄ 280 – 282

Κείμενο

«αντάρ επει ρ' όμοσέν τε τελεύτησέν τε τόν όρκον, τώ βήτην Λήμνου τε καί **Ίμβρου** άστν λιπόντε, ήέρα εσσαμένω, ρίμφα πρήσσετε κέλευθον.»

Μετάφραση

«κι αφού λοιπόν ορκίστηκε (η Ήρα) και τέλειωσε τον όρκο (της), έφυγαν (η Ήρα και ο Ύπνος) αφήνοντας και οι δυο την πόλη της Λήμνου και της Ίμβρου, σαν να είχαν τυλιχτεί με τον άνεμο, διανύοντας τον δρόμο ορμητικά.»

Σχολιασμός

Η Ήρα, αισθανόμενη φόβο από τις συνεχείς επιτυχίες των Τρώων, στην προσπάθειά της να ξεγελάσει και να αποκοιμίσει τον Δία, ώστε να μπορέσει στην συνέχεια να ενισχύσει τους Αχαιούς, ζήτησε την βοήθεια του Ύπνου, ο οποίος βρισκόταν στην Λήμνο, δίνοντας όρκο ότι θα του δώσει ως αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες του την Πασιθέα. Μετά την συμφωνία τους, πέταξαν και οι δύο προς την Ίδα της Μ. Ασίας για να συναντήσουν τον Δία και να θέσουν σε εφαρμογή το σχέδιο, αφήνοντας πίσω τους την Ίμβρο και την Λήμνο.

3. Ω΄ 77 – 79

Κείμενο

«ώς έφατ', ωρτο δε Ιρις αελλόπος αγγελέουσα, μεσηγύς δέ Σάμου τε καί **Ίμβρου** παιπαλοέσσης ένθορε μειλανι πόντω' επεστονάχησε δε λίμνη.»

Μετάφραση

«έτσι είπε και η ανεμόφτερη Ίρις ξεχύθηκε για να πάει το μήνυμα, και ανάμεσα στην Σαμοθράκη και στην βραχοφόρα Ίμβρο πήδηξε στο μαύρο πέλαγος και βούηξε η θάλασσα.»

Σχολιασμός

Η Ίριδα, αγγελιοφόρος των θεών, βούτηξε στο πέλαγος μεταξύ της Ίμβρου και της Σαμοθράκης, προκειμένου να βρει την Θέτιδα και να την καλέσει στο παλάτι των θεών, όπου ο Δίας θα την προστάξει να συμβουλέψει τον γιο της Αχιλλέα, ώστε να επιστρέψει το σώμα του Έκτορα στον πατέρα του Πρίαμο.

Κείμενο

«άλλους μὲν γὰρ παιδας εμούς πόδας ωκύς Αχιλλεύς
πέρνασχ΄, ὄν τίν΄ ἔλεσκε, πέρην αλός ατρυγέτιο,
ἐς Σάμον ἐς τ΄ Ἴμβρον καί Λημμον ἀμιχθαλόεσαν.»

Μετάφραση

«τα ἄλλα μου παιδιά ο γοργοπόδαρος Αχιλλέας
τα πουλούσε, κάθε φορά που ἔπιανε κάποιον, πέρα από το ταραγμένο
πέλαγος,
στην Σαμοθράκη, στην Ἴμβρο και στην ομιχλώδη Λήμνο.»

Σχολιασμός

Ἡ Εκάβη, θρηνώντας για τον θάνατο του γιου της Ἴκτορα, ἀναφέρει ὅτι τους ἄλλους γιους της που ἔπιασε ο Αχιλλέας δεν τους σκότωσε, ἀλλά τους πούλησε ὡς δούλους στην Σαμοθράκη, στην Ἴμβρο και την Λήμνο, ἐνῶ τον Ἴκτορα δεν τον λυπήθηκε και τον σκότωσε ἐκδικούμενος τον θάνατο του Πατρόκλου.

B. ΗΡΟΔΟΤΟΣ

1. Ε΄ 26

Κείμενο

«Ουτος ὢν ο Οτάνης, ο ἐγκατιζόμενος ἐς τουτον τον
θρόνον, τότε διάδοχος γενόμενος Μεγαβάζω της
στρατηγίης [...], λαβὼν δὲ παρὰ Λεσβίων νέας εἴλε
Λημμόν τε καὶ Ἴμβρον, ἀμφοτέρας ἐτι τότε ὑπὸ
Πελασγῶν οἰκεομένας.»

Μετάφραση

«Αὐτὸς λοιπὸν ο Οτάνης, που κατέλαβε αὐτὸν τον
θρόνο, ἀφού διαδέχθηκε τον Μεγάβαζο στην
στρατηγία [...], ἀφού πήρε πλοία ἀπὸ τους Λεσβίους, κυριέυσε
την Λήμνο και την Ἴμβρο, οἱ ὁποῖες ἐκεῖνο τον καιρὸ
κατοικοῦντο ἀκόμη ἀπὸ Πελασγούς.»

Σχολιασμός

Ὁ Ηρόδοτος, περιγράφοντας την ἀνάπτυξη της περσικῆς αυτοκρατορίας και μετὰ τις ἀναφορὲς στις ἐκστρατεῖες αὐτῆς ἐναντίον της Αἰγύπτου, της Σκυθίας και της Λιβύης, κάνει λόγο για την ὑποταγὴ της Θράκης στους Πέρσες λέγοντας ὅτι ο Οτάνης, ο ὁποῖος διορίστηκε ἀπὸ τον βασιλιά των Περσῶν Δαρεῖο ὡς στρατηγὸς στις παράκτιες περιοχές, κατέκτησε την Λήμνο και την Ἴμβρο (515 – 513 π.Χ.) ὡς ἐκδίκηση για την ἐχθρική συμπεριφορὰ αὐτῶν ἀπέναντι στους Πέρσες κατὰ την ἐκστρατεία τους ἐναντίον των Σκυθῶν. Τα νησιά αὐτά, μέχρι ἐκεῖνη την χρονική στιγμή, ἀναφέρει ὅτι κατοικοῦντο ἀπὸ Πελασγούς.

2. ΣΤ΄ 41

Κείμενο

«Αὐτὸς μὲν δὴ Μιλτιάδης σὺν τῆσι τέσσερσι τῶν
νεῶν καταφεύγει ἐς Ἴμβρον, τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν
νεῶν κατεῖλον διώκοντες οἱ Φοῖνικες.»

Μετάφραση

«Αὐτὸς λοιπὸν ο Μιλτιάδης με τα τέσσερά του
πλοία κατέφυγε στην Ἴμβρο, το δε πέμπτο του
πλοῖο το ἔπιασαν οἱ Φοῖνικες ἐνῶ το καταδίωξαν.»

Σχολιασμός

Μετὰ την περιγραφή της ἰωνικῆς ἐπανάστασης και λίγο πριν την ἀναφορὰ στην ἐκστρατεία του Δαρείου ἐναντίον των Ελλήνων, ο Ηρόδοτος κάνει για πρώτη φορά λόγο για τον μετέπειτα στρατηγὸ των Αθηναίων Μιλτιάδη Β΄, ο ὁποῖος το 494 π.Χ. ἀναγκάστηκε να ἀποπλεύσει κνηνημένος ἀπὸ τους Φοῖνικες ἀπὸ την χερσόνησο της Καλλιπόλης, ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένος ὡς ἡγεμόνας στην ἡμιανεξάρτητη ἀθηναϊκὴ ἡγεμονία που εἶχε ἰδρύσει ο θεῖος του Μιλτιάδης Α΄, και να καταφύγει στην Ἴμβρο.

3. ΣΤ΄ 41

Κείμενο

«Μιλτιάδης δὲ ἐξ Ἴμβρου ἀπικνέεται ἐς τὰς Αθήνας.»

Μετάφραση

«Ὁ δε Μιλτιάδης ἀπὸ την Ἴμβρο ἔφθασε στην Αθήνα.»

Σχολιασμός

Ο Μιλτιάδης, από την Ίμβρο όπου είχε καταφύγει κυνηγημένος από τους Φοίνικες (βλ. Ηρόδ.: 2) κατόρθωσε να μεταβεί στην Αθήνα, όπου αργότερα επρόκειτο να εκλεγεί στρατηγός.

4. ΣΤ' 104

Κείμενο

«Άμα μὲν γάρ οι Φοίνικες αὐτὸν οι επιδιώξαντες μέχρι **Ίμβρου** περὶ πολλοῦ ποιοῦντο λαβεῖν τε καὶ ἀναγαγεῖν παρά βασιλέα.»

Μετάφραση

«(Σώθηκε) ὅταν βέβαια οι Φοίνικες, ἀφού τον καταδίωξαν μέχρι την Ίμβρο, ἐπιθυμοῦσαν πολύ να τον πιάσουν και να τον οδηγήσουν στον βασιλιά.»

Σχολιασμός

Ο Ηρόδοτος, κατά την διάρκεια την εξιστόρησης της εκστρατείας των Περσών εναντίον των Ελλήνων και ὅταν αὐτοί (οι Πέρσες) μετά την κατάληψη της Ερέτριας κατευθύνοντο προς τον Μαραθώνα, όπου ακολούθησε η γνωστή μάχη (490 π.Χ.), κάνει λόγο για τον Μιλτιάδη τον Β'. Αναφέρει ὅτι αὐτός ἐξελέγη στρατηγός των Αθηναίων ἀφού σώθηκε δύο φορές ἀπό μεγάλο κίνδυνο: ὅταν κατέφυγε στην Ίμβρο καταδιωκόμενος ἀπό τους Φοίνικες και ἀπό ἐκεῖ μετέβη στην Αθήνα (βλ. Ηρόδ.: 2,3) και ὅταν κατηγορήθηκε για την τυραννική διοίκηση που είχε προηγουμένως ασκήσει ως διοικητής της ημιανεξάρτητης αθηναϊκής ηγεμονίας στην θρακική χερσόνησο.

Γ. ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

1. Γ' 5

Κείμενο

«Οἱ δ' ἐκ των Αθηνων πρέσβεις ὡς οὐδέν ἦλθον πράξαντες, ἐς πόλεμον καθίσταντο οι Μυτιληναῖοι

καὶ ἡ ἄλλη Λέσβος πλὴν Μιθύμνης· οὗτοι δέ τοις Αθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν καὶ **Ίμβριοι** καὶ Λήμνιοι καὶ των ἄλλων ὀλίγοι τινὲς ξυμμάχων.»

Μετάφραση

«Αφού ἐπέστρεψαν οι πρέσβεις ἀπό την Αθήνα χωρίς να πετύχουν τίποτα, ἐνεπλάκησαν σε πόλεμο (με τους Αθηναίους) οι Μυτιληναῖοι και ἡ υπόλοιπη Λέσβος ἐκτός ἀπό την Μήθυμνα· αὐτοὶ ὁμως και οι Ίμβριοι και οι Λήμνιοι και ὀρισμένοι ἀπό τους ἄλλους συμμαχούς ἐσπευσαν σε βοήθεια των Αθηναίων.»

Σχολιασμός

Ο Θουκυδίδης ἀναφέρει ὅτι το 4^ο ἔτος του πελοποννησιακού πολέμου (428 π.Χ.) μετά την ἀποστασία των Μυτιληναίων ἀπό την αθηναϊκή συμμαχία, οι Αθηναῖοι ἐστείλαν στόλο και μαζί με την Ίμβρο, την Λήμνο και λίγους ἄλλους συμμαχούς πολεμοῦσαν ἐναντίον των Μυτιληναίων. Εξάλλου, ἡ βοήθεια που προσέφερε στους Αθηναίους ἡ Ίμβρος ἦταν ἀναμενόμενη, καθὼς στο νησί ἦταν ἐγκατεστημένοι Αθηναῖοι ἀποικοὶ ἤδη ἀπό την ἐποχή των περσικῶν πολέμων (494 και 479 π.Χ.).

2. Δ' 28

Κείμενο

«Ὡστε οὐκ ἔχων ὅπως των εἰρημένων ἐτι ἐξαπαλλαγῆ, ὑφίσταται τὸν πλοῦν, καὶ παρελθὼν οὔτε φοβεισθαι ἔφη Λακεδαιμονίους πλεύσεσθαι τε λαβὼν ἐκ μὲν της πόλεως οὐδένα, Λημνίους δε καὶ **Ἰμβρίους** τούς παρόντας καὶ πελταστάς οἱ ἦσαν ἐκ τε Αἴνου βεβοηθηκότες καὶ ἄλλοθεν τοξότας τετρακόσιους.»

Μετάφραση

«Επομένως μη γνωρίζοντας πὼς να ἀπαλλαγῆ πλέον ἀπό ὅσα εἶχε υποσχεθεῖ, ἀνέλαβε την ἀρχηγία της εκστρατείας και ἀφού ἀνέβηκε στο βήμα, ὅτι δεν φοβάται εἶπε τους Λακεδαιμονίους και θα πλεύσει (ἐναντίον τους) χωρίς να πάρει (μαζί του) κανέναν (στρατιώτη) ἀπό την πόλη (των Αθηνών), ἀλλά (μόνο) τους Λημνίους και τους Ἰμβρίους που ἦταν παρόντες καθὼς και τους πελταστές που ἀπό τον Αἴνο ἐσπευσαν σε βοήθεια και τετρακόσιους τοξότες ἀπό ἄλλα μέρη.»

Σχολιασμός

Μετά την κατάληψη της Πύλου ἀπό τον Αθηναῖο στρατηγὸ Δημοσθένη (425 π.Χ.) και τον ἀποκλεισμό στο ἀπέναντι νησί της Σφακτηρίας ἐνός ἐπιλέκτου σώματος Λακεδαιμονίων, ἐξαιτίας της δυσκολίας στην τροφοδοσία των Αθηναίων, ἀποφασίστηκε να σταλούν ἐνισχύσεις στην Πύλο ὥστε να ἀναγκασθῶν οι Λακεδαιμόνιοι της Σφακτηρίας να παραδοθῶν γρηγορότερα. Στρατηγός, μετά την παραίτηση του Νικία, ὀρίστηκε ο Κλέων χωρίς την

θέλησή του, ο οποίος δεν πήρε μαζί του κανέναν Αθηναίο στρατιώτη παρά μονάχα Ιμβρίους, Λημνίους και μερικούς πελταστές από την Αίνο. Με την δύναμη αυτή κατόρθωσε πράγματι να αναγκάσει τους Σπαρτιάτες της Σφακτηρίας να παραδοθούν.

3. Ε' 8

Κείμενο

«Καί επέξοδον μὲν καί αντίταξιν οὐκ ἐποιήσατο πρὸς τοὺς Αθηναίους, δεδιὼς τὴν αὐτοῦ παρασκευὴν καὶ νομίζων ὑποδεεστέρους εἶναι, οὐ τῷ πλήθει

(αντίπαλα γάρ πως ἦν), ἀλλὰ τῷ ἀξιώματι (τῶν γάρ Αθηναίων ὅπερ ἐστράτευε καθαρὸν ἐξηλθε, καὶ Λημνίων καὶ **Ἰμβρίων** τὸ κράτιστον), τέχνη δὲ παρεσκευάζετο ἐπιθησόμενος.».

Μετάφραση

«Και (ο Βρασίδας) δεν έκανε ούτε επίθεση ούτε αντιπαράταξη επειδή φοβόταν την δική του (ατελή) προετοιμασία και επειδή νόμιζε ότι (οι στρατιώτες του) είναι κατώτεροι, όχι ως προς την ποσότητα (διότι ήταν περίπου ισοδύναμοι), αλλά ως προς την αξία (διότι ο αθηναϊκός στρατός αποτελείτο μόνον από Αθηναίους, καθώς και από τους πιο διαλεχτούς Λημνίους και Ιμβρίους), αλλά με τέχνασμα προετοιμαζόταν να επιτεθεί.».

Σχολιασμός

Ο Θουκυδίδης περιγράφει την μάχη που διεξήχθη στην Αμφίπολη ανάμεσα στον αθηναϊκό στρατό με επί κεφαλής τον Κλέωνα και τον πελοποννησιακό με επί κεφαλής τον Βρασίδα. Ο ιστορικός αναφέρει ότι ο τελευταίος, αντιλαμβανόμενος την κατώτερότητα του στρατού του σε αξία, καθώς αυτός αποτελείτο από δούλους και μισθοφόρους, σε σύγκριση με αυτόν των Αθηναίων που αποτελείτο από Αθηναίους και επιλέκτους από την Λήμνο και την Ίμβρο, αποφάσισε να προσπαθήσει να μην φανερώσει αυτόν στους αντιπάλους.

4. Ζ' 57

Κείμενο

«Αθηναίοι μὲν αὐτοὶ Ἴωνες ἐπὶ Δωριέας Συρακοσίους ἐκόντες ἦλθον, καὶ αὐτοὶς τῆς αὐτῆς φωνῆς καὶ νομίμοις ἐτι χρώμενοι Λήμνιοι καὶ Ἰμβριοὶ καὶ Αἰγινήται, οἱ τότε Αἴγιναν εἶχον, καὶ ἐτι Ἐστιαίης οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Ἐστιαίαν οἰκούντες, ἄποικοι ὄντες ξυνεστράτευσαν.».

Μετάφραση

«Οἱ μὲν ἰωνικῆς καταγωγῆς Αθηναῖοι ἐναντίον τῶν δωρικῆς καταγωγῆς Συρακοσίων ἐκουσίως ἐξεστράτευσαν, καὶ μαζί τους αὐτοὶ που εἶχαν τὴν ἴδια διάλεκτο καὶ τὰ ἴδια ἀκόμα ἔθιμα, οἱ Λήμνιοι καὶ οἱ Ἰμβριοὶ καὶ οἱ Αἰγινήται, οἱ ὁποῖοι τότε κατεῖχαν τὴν Αἴγινα, καὶ ἀκόμη οἱ Ἐστιαεῖς οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν στὴν Ἐστιαία τῆς Εὐβοίας, ἐπειδὴ ἦταν ἄποικοι (τῶν Αθηναίων) πήραν μαζί τους μέρος στὴν ἐκστρατεία.».

Σχολιασμός

Ο Θουκυδίδης, κατά την διάρκεια της εξιστόρησης του πολέμου στην Σικελία (415 – 413 π.Χ.) και ενώ όλα έδειχναν ότι οι Συρακούσιοι θα κέρδιζαν τους Αθηναίους (413 π.Χ.), σε μια παρέκβασή του, προβαίνει στην αναφορά όλων των πόλεων που βοήθησαν τους Αθηναίους και τους Συρακούσιους αντίστοιχα, υπό μορφήν καταλόγου. Η Ίμβρος είναι λοιπόν από τις πρώτες περιοχές που αναφέρεται ότι έστειλε στρατιωτικές δυνάμεις στην Σικελία σε ενίσχυση των Αθηναίων. Και κάτι τέτοιο, για τον Θουκυδίδη, ήταν φυσικό καθώς οι Ίμβριοι μιλούσαν την ίδια διάλεκτο («φωνή») και είχαν τα ίδια έθιμα («νομίμοις») με αυτούς (τους Αθηναίους).

5. Η' 102

Κείμενο

«Τὰς δὲ μετὰ τοῦ Μινδάρου ἅμα τῆ ἑὼ κατιδόντες τὴν δίωξιν εὐθύς ποιούμενου οὐ φθάνουσι πάσαις,

ἀλλ' αὐτὸ μὲν πλείους ἐπὶ τῆς Ἰμβροῦ καὶ Λήμνου διέφυγον, τέσσαρες δὲ τῶν νεῶν αὐτῶν ὑστάται πλεύουσαι καταλαμβάνονται παρά τὸν Ελαιούντα.».

Μετάφραση

«Ὅταν εἶδαν ὅμως (τὰ πλοῖα) τοῦ Μινδάρου (οἱ Αθηναῖοι), οἱ ὁποῖοι ἀμέσως ἔκανε τὴν καταδίωξιν, δεν πρόλαβαν (να διαφύγουν) με ὅλα (τὰ πλοῖα τους), ἀλλὰ τὰ μὲν περισσότερα στὴν Ἰμβρο καὶ τὴν Λήμνο κατέφυγαν, ἐνῶ τέσσερα ἀπὸ τὰ πλοῖα που ἔπλεαν τελευταῖα καταλήφθηκαν κοντὰ στὸν Ελαιούντα.».

Σχολιασμός

Ο Θουκυδίδης περιγράφοντας το 21^ο έτος του πελοποννησιακού πολέμου (411 π.Χ.) και τελευταίο της ιστορίας του, αναφέρεται στις μάχες που διεξήγοντο στο Βορειοανατολικό Αιγαίο. Στο συγκεκριμένο λοιπόν χωρίο

αναφέρεται ότι μετά από καταδίωξη από τους Πελοποννησίους τα περισσότερα αθηναϊκά πλοία πρόλαβαν να καταφύγουν στην Ίμβρο και την Λήμνο και να σωθούν ενώ τέσσερα από τα πλοία πιάστηκαν από τους εχθρούς.

6. Η΄ 102

Κείμενο

«Καί μίαν μὲν εποκείλασαν κατὰ τὸ ἱερόν του Πρωτεσιλάου αυτοὶς ἀνδράσι λαμβάνουσι, δύο δε ἐτέρας ἀνευ των ἀνδρῶν τὴν δὲ μίαν πρὸς τὴν **Ίμβρω** κενὴν κατακάουσι.»

Μετάφραση

«Και ένα μεν (από τα πλοία) που εξόκειλε κοντά στο ιερό του Πρωτεσιλάου το κατέλαβαν μαζί με το πλήρωμά του, ενώ δύο άλλα (τα κατέλαβαν) χωρίς τους άντρες το δε άλλο κοντά στην Ίμβρο ενώ ήταν άδειο (από άντρες) το έκαμαν.»

Σχολιασμός

Ένα από τα τέσσερα αθηναϊκά πλοία που δεν πρόλαβαν να καταφύγουν στην Ίμβρο ή την Λήμνο κατά την καταδίωξή του από τον πελοποννησιακό στόλο (βλ. Θουκ.: 5) πυρπολήθηκε κοντά στην Ίμβρο προς την οποία κατευθυνόταν.

7. Η΄ 103

Κείμενο

«... καὶ ἡμέρα ὕστερον ἀφικόμενοι ορμίζονται ἐς τὸν Ελαιούντα καὶ τὰς ἐκ τῆς **Ίμβρου** ὅσαι κατέφυγον κομίζονται καὶ ἐς τὴν ναυμαχίαν πέντε ἡμέρας παρεσκευάζοντο.»

Μετάφραση

«... και αφού έφθασαν την άλλη μέρα προσορμίστηκαν στον Ελαιούντα και όσα (πλοία) κατέφυγαν στην Ίμβρο μετέφεραν και επί πέντε ημέρες για την ναυμαχία προτοιμάζονταν.»

Σχολιασμός

Ο πελοποννησιακός στόλος που βρισκόταν κοντά στον Ελλήσποντο κινήθηκε από τον Ελαιούντα προς την Άβυδο, ενώ οι Αθηναίοι, όταν το αντιλήφθηκαν, έσπευσαν αμέσως από την Λέσβο, όπου βρισκόταν, σε βοήθεια προς τον Ελλήσποντο και φέρνοντας συγχρόνως τα πλοία τα οποία προηγουμένως είχαν καταφύγει, μετά την καταδίωξη από τον πελοποννησιακό στόλο (βλ. Θουκ.: 5), στην Ίμβρο, παρατάχθηκαν για ναυμαχία απέναντι στους Πελοποννησίους.

Δ. ΞΕΝΟΦΩΝ

1. ΕΛΛΗΝΙΚΑ: Δ΄ 8, 15

Κείμενο

«Οἱ τε γάρ Αθηναῖοι ἐφοβοντο συνθέσθαι αὐτονόμους «Διότι και οἱ Αθηναῖοι φοβόταν να συμβωνήσουν να εἶναι αὐτόνομες τὰς πόλεις καὶ τὰς νήσους εἶναι, μὴ Λήμνου καὶ **Ίμβρου** οἱ πόλεις και τα νησιά, μήπως την Λήμνο και την Ίμβρο καὶ Σκύρου στερηθειεν,...».

Μετάφραση

και την Σκύρο χάσουν,...».

Σχολιασμός

Οι Λακεδαιμόνιοι, στην διάρκεια του κορινθιακού πολέμου (395 – 386 π.Χ.), όταν πληροφορήθηκαν ότι ο Αθηναίος στρατηγός Κόνων ανοικοδόμησε τα τείχη της πόλεως ενώ συγχρόνως οι Πέρσες βοηούσαν οικονομικά τους Αθηναίους, έστειλαν στις Σάρδεις τον ναύαρχο Αντακλίδα (392 π.Χ.) για να ζητήσει την θέσπιση ειρήνης με τους Πέρσες, δεχόμενος οι Λακεδαιμόνιοι να μην διεκδικούν στο εξής τίποτα από τις ασιατικές περιοχές, αλλά και να γίνουν συγχρόνως όλες οι ελληνικές πόλεις και τα νησιά αυτόνομες. Κάτι τέτοιο όμως, όπως φαίνεται στο συγκεκριμένο απόσπασμα, έβαζε σε ανησυχία τους απεσταλμένους των άλλων ελληνικών πόλεων αναλογιζόμενοι ότι έτσι πλέον δεν θα έχουν την δυνατότητα να άρχουν επί διαφόρων περιοχών, όπως για παράδειγμα η Αθήνα επί της Ίμβρου.

2. ΕΛΛΗΝΙΚΑ: Ε΄ 1, 31

Κείμενο

«Αρταξέρξης βασιλεύς νομίζει δίκαιον τάς μὲν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις εαυτοῦ εἶναι καὶ τῶν νήσων Κλαζομενῶν καὶ Κύπρον, τάς δὲ ἄλλας Ἑλληνίδας πόλεις καὶ μικράς καὶ μεγάλας αὐτονόμους ἀφείναι πλὴν Λήμνου καὶ

Ἴμβρου καὶ Σκύρου· ταυτὰς δὲ ὡσπερ τὸ ἀρχαῖον εἶναι Ἀθηναίων. Ὅπότεροι δὲ ταύτην τὴν εἰρήνην μὴ δέχονται, τούτοις ἐγὼ πολεμήσω μετὰ τῶν ταυτὰ βουλομένων καὶ περὶ καὶ κατὰ θάλατταν καὶ ναυσὶ καὶ χρήμασιν.»

Μετάφραση

«Ὁ βασιλιάς Ἀρταξέρξης θεωρεῖ (πῶς εἶναι) δίκαιο οἱ μὲν πόλεις ποὺ βρίσκονται στὴν Ἀσία νὰ εἶναι δικές του καὶ ἀπὸ τὰ νησιά οἱ Κλαζομενές καὶ ἡ Κύπρος, οἱ δὲ ἄλλες ἐλληνικὲς πόλεις τόσο οἱ μικρὲς ὅσο καὶ οἱ μεγάλες (θεωρεῖ πῶς εἶναι δίκαιο) νὰ ἀφεθοῦν αὐτόνομες ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Λήμνο καὶ τὴν Ἴμβρο καὶ τὴν Σκύρο· αὐτές (θεωρεῖ δίκαιο) νὰ ἀνήκουν ὅπως καὶ στοὺς παρελθόντες Ἀθηναίους. Καὶ ὅσοι αὐτὴν τὴν εἰρήνην δὲν δεχθοῦν, ἐγὼ θὰ τοὺς πολεμήσω μαζί με αὐτοὺς ποὺ τὰ ἴδια (με μὲνα) ἐπιθυμοῦν καὶ στὴν στεριά καὶ στὴν θάλασσα καὶ με πλοία καὶ με χρήματα.»

Σχολιασμός

Το 386 π.Χ., καὶ μετὰ τὸν ναυτικὸ ἀποκλεισμό τοῦ ἀθηναϊκοῦ στόλου στὸν Ἑλλήσποντο ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους, οἱ ἐλληνικὲς πόλεις ἀναγκάστηκαν νὰ υπογράψουν τὴν συνθήκη εἰρήνης μετὰ τὸν βασιλιά τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξη. Μετὰ τὴν εἰρήνην αὐτὴ ποὺ ονομάστηκε «Ἀντακλίδειος ἢ Βασίλειος Εἰρήνη» (ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σπαρτιάτη ναυάρχου Ἀντακλίδα ποὺ ὡς ἀπεσταλμένος τῆς πόλεως τοῦ πρωτοστάτησε στὶς διαπραγματεύσεις καθὼς καὶ τοῦ Πέρση βασιλιά Ἀρταξέρξη) ὅλες οἱ ἐλληνικὲς πόλεις τῆς Ἀσίας καθὼς καὶ ἡ Κύπρος περνοῦσαν στὸν πλήρη ἐλεγχὸ τῶν Περσῶν, ἐνῶ ὅλες οἱ πόλεις τῆς ἠπειρωτικῆς καὶ νησιωτικῆς Ἑλλάδας ἀποκτοῦσαν τὴν αὐτονομία τους. Ἐξαίρεση στὸ τελευταῖο ἀποτελοῦν τὰ νησιά Ἴμβρος, Λήμνος καὶ Σκύρος, ὅπου εἶχαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἐγκατασταθεῖ Ἀθηναῖοι κληροῦχοι καὶ τὰ ὁποῖα παρέμειναν ἀκόμα καὶ τὴν ἀποκαταστάση καὶ τὸν ἐλεγχὸ τῶν Ἀθηναίων.

E. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

1. ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ Α΄: 34

Κείμενο

«Ἐπειτα τί πρὸς τοῦτ᾽; Τοῦ πάσχειν αὐτοὶ κακῶς ἐξὼ γενήσεσθε, οὐχ ὡσπερ τὸν παρελθόντα χρόνον εἰς Λήμνον καὶ Ἴμβρον ἐμβάλων αἰχμαλώτους πολίτας υμετέρους ὡχέτ' ἔχων, πρὸς τῷ Γεραιστῷ τὰ πλοῖα συλλαβῶν ἀμύθητα χρήματ' ἐξέλεξε, τὰ τελευταῖ' εἰς Μαραθῶν' ἀπέβη καὶ τὴν ἱερὰν ἀπὸ τῆς χώρας ὡχέτ' ἔχων τριήρη, υμεῖς δ' οὔτε ταυτὰ δύνασθε κωλύειν, οὔτ' εἰς τοὺς χρόνους, οὐδ' ἂν προθησθε, βοηθεῖν.»

Μετάφραση

Ἐπειτα καὶ τί ἄλλο; Ἀπὸ τὰ παθήματα εσεῖς οἱ ἴδιοι θὰ σωθεῖτε, ὄχι ὅπως στὸ παρελθόν ποὺ ἀφοῦ εἰσέβαλε στὴν Λήμνο καὶ τὴν Ἴμβρο ἐφυγε πᾶνοντας δικούς σας πολίτες ὡς αἰχμαλώτους, καὶ κοντὰ στὸν Γεραιστό ὅπου τὰ πλοῖα ἀφοῦ κατέλαβε, συνέλεξε ἀμύθητα χρήματα καὶ τέλος ἀποβιβάσθηκε στὸν Μαραθῶνα καὶ ἀπὸ τὴν χώρα ἐφυγε παίρνοντας τὸ ἱερὸ (σας) πλοῖο, ἐνῶ εσεῖς οὔτε αὐτὰ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐμποδίσετε οὔτε τότε ποὺ θὰ κρίνατε κατάλληλο, νὰ σπεύδατε σὲ βοήθεια.»

Σχολιασμός

Ὁ μέγας Ἀθηναῖος ρήτορας Δημοσθένης, μετὰ τὸν λόγον τοῦ αὐτοῦ προσπαθεῖ νὰ πείσει τοὺς Ἀθηναίους νὰ συγκεντρώσουν χρήματα ὥστε νὰ ὀργανωθεῖ στρατὸς ἰσχυρὸς ποὺ θὰ βρίσκεται σὲ διαρκὴ πόλεμον μετὰ τὸν Φίλιππο Β΄ στὴν περιοχὴ τῆς Μακεδονίας. Στὴν προσπάθειά του νὰ πείσει τὸ ἀκροατήριό του χρησιμοποιοῖ πλήθος ἐπιχειρημάτων, ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ἡ ὑπόμνηση τῆς αἰχμαλωσίας καὶ ἀπαγωγῆς ἀπὸ τὸν Μακεδόνα βασιλιά Ἀθηναίων κληροῦχων ποὺ βρίσκονταν ἐγκατεστημένοι στὴν Ἴμβρο κατὰ τὸ 351 π.Χ., δηλ. λίγο πρὶν ἐκφωνηθεῖ ὁ συγκεκριμένος λόγος.

2. ΠΕΡΙ ΛΑΟΝΝΗΣΟΥ: 4

Κείμενο

«Ὁ δὴ τοὺς ληστὰς τιμωρησάμενος καὶ κρατήσας

Μετάφραση

«Ὁποῖος λοιπὸν ἀφοῦ τιμώρησε τοὺς ληστὲς καὶ ἀφοῦ κατέκτησε (ὅσα ἐκεῖνοι εἶχαν ἀπάξει)

Κλ. Φιλολόγος – Γλωσσολόγος

Master Γλωσσολογίας – Υπ. Διδ. Γλωσσολογίας

ουκ άν δήπου εικότα λέγοι, ει φαίη, ά εκείνοι αδικως και άλλότρια ειχον, ταυθ' εαυτου γίγνεσθαι. Ει γάρ ταυτα συγχωρήσετε, τί κωλύει, και εί τινα της Αττικής λησταί τόπον καταλάβοιεν ή Λήμνου ή **Ίμβρου** ή Σκύρου, και τινες τούτους τούς ληστές εκκόψαιεν, ευθύς και τόν τόπον τουτον, ου ησαν οι λησταί, τόν όντα ημέτερον, των τιμωρησαμένων τούς ληστές γίγνεσθαι;».

δεν θα μιλούσε βέβαια σωστά, εάν έλεγε, ότι όσα ξένα εκείνοι άδικα κατείχαν, αυτά έγιναν (τόρα) δικά του. Διότι εάν επιτρέψετε αυτά, τι εμποδίζει, και εάν κάποιο μέρος της Αττικής καταλάμβαναν ληστές ή της Λήμνου ή της Ίμβρου ή της Σκύρου, και κάποιοι έδιωχναν αυτούς τους ληστές, αμέσως και το μέρος αυτό που είχαν καταλάβει οι ληστές, το οποίο ήταν δικό μας, να γίνει κτήμα εκείνων που τιμώρησαν τους ληστές;».

Σχολιασμός

Ο Δημοσθένης – ή κατ' άλλους ο Ηγήσιππος από το Σούνιο – απαντώντας με τον λόγο αυτόν στην επιστολή του Φιλίππου Β' (343 π.Χ.), με την οποία ο Μακεδόνας βασιλιάς ζητούσε την υπογραφή συμφωνίας για ειρήνη και συνεργασία μεταξύ Μακεδονίας και Αθήνας, παραχωρώντας μάλιστα στους Αθηναίους την Αλόνησο, ένα μικρό νησί νότια της Λήμνου, το οποίο ανήκε παλαιότερα στην Αθήνα αλλά καταλήφθηκε από ληστές τους οποίους εκδιώκοντας αργότερα ο Φίλιππος υποστήριζε ότι του ανήκει. Ο ρήτορας προσπαθεί να πείσει τους Αθηναίους να απορρίψουν την πρόταση του Φιλίππου, λέγοντας ότι το νησί τους ανήκει δικαιωματικά. Για τον σκοπό αυτόν αναφέρει πως, εάν δεχθούν την «προσφορά» αυτήν του βασιλιά της Μακεδονίας, θα είναι σαν να παραδέχονται και στο μέλλον ότι, σε περίπτωση κατά την οποία κάποιοι ληστές καταλάβουν ένα τμήμα της Αττικής, της Ίμβρου, της Λήμνου, της Σκύρου ή οποιασδήποτε άλλης αθηναϊκής περιοχής, αυτή θα ανήκει δικαιωματικά σε εκείνον που αργότερα θα εκδιώξει τους ληστές.

3. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ: 115

Κείμενο

«Άρχων Δημόνικος Φλυεύς, βοηδρομιωνος έκτη μετ' εικάδα, γνώμη βουλής και δήμου, Καλλίας Φρεάρριος ειπεν, ότι δοκει τη βουλη και τω δήμω στεφανωσαι Ναυσικλέα τόν επί των όπλων, ότι Αθηναίων οπλιτων δισχλίων όντων εν **Ίμβρω** και βοηθούντων τοις κατοικουσιν Αθηναίων τήν νησον, ου δυναμένου Φίλωνος του επί της διοικήσεως κεχειροτονημένου διά τούς χειμωνας πλευσαι και μισθοδοτησαι τους οπλίτας, εκ της ίδιας ουσίας έδωκε και ουκ εισέπραξε τόν δημον, και αναγορευσαι τόν στέφανον Διονυσίοις τραγωδοις καινοις;».

Μετάφραση

«(Όταν ήταν) επώνυμος άρχοντας ο Δημόνικος ο Φλυεύς, την εικοστή έκτη του βοηδρομιώνος μηνός σύμφωνα με απόφαση της βουλής και της εκκλησίας του δήμου, ο Καλλίας ο Φρεάρριος δήλωσε, ότι η βουλή και η εκκλησία αποφάσισε να στεφανώσει τον Ναυσικλή τον στρατηγό, διότι όταν Αθηναίοι στρατιώτες δύο χιλιάδες βρισκόταν στην Ίμβρο και βοηθούσαν τους Αθηναίους που κατοικούσαν στο νησί, μη μπορώντας ο Φίλωνας, που εξελέγη στην διοίκηση των εξόδων, εξαιτίας της κακοκαιρίας να πλεύσει και να δώσει τους μισθούς στους στρατιώτες, (ο Ναυσικλής τους έδωσε) από την δική του περιουσία χωρίς να τους περάσει στον λογαριασμό του δήμου, και (δήλωσε) ότι θα αναγορευθεί το στεφάνι στα Μεγάλα Διονύσια, κατά την παράσταση νέων τραγωδιών;».

Σχολιασμός

Δύο περίπου χρόνια μετά την μάχη της Χαιρώνειας (338 π.Χ.) κάποιος Κτησιφών πρότεινε να βραβευθεί ο Δημοσθένης με στέφανο λόγω του πατριωτισμού του και συγκεκριμένα για την απόφασή του να δωρίσει χρήματα από την περιουσία του για την επισκευή του τείχους των Αθηνών εξαιτίας του φόβου προς τον Φίλιππο Β', τα οποία αργότερα δεν ζήτησε από το δημόσιο ταμείο. Στην κατηγορία της πρότασης αυτής ως παράνομης από τον Αισχίνη, προσπαθεί να απαντήσει ο Δημοσθένης με τον παρόντα λόγο κάνοντας χρήση σημαντικού αριθμού εγγράφων, ψηφισμάτων, κ.λπ.. Ένα από αυτά είναι και το παραπάνω, το οποίο παρουσιάζει πολλά κοινά σημεία με την πρόταση αυτή του Κτησιφώντα. Συγκεκριμένα, όταν ο Αθηναίος στρατηγός Ναυσικλής εστάλη το 351 π.Χ. μαζί με 2000 οπλίτες στην Ίμβρο προκειμένου να προστατεύσει τους Αθηναίους κληρούχους, ύστερα μάλιστα και από την αιχμαλωσία αρκετών από αυτούς από τον Φίλιππο (βλ. Δημοσθ.: 1), μη μπορώντας οι Αθηναίοι, εξαιτίας της κακοκαιρίας, να στείλουν τα απαιτούμενα χρήματα για την μισθοδοσία του στρατού, κατέβαλε αυτά ο ίδιος χωρίς να τα ζητήσει αργότερα από το δημόσιο ταμείο. Για την πράξη του λοιπόν αυτή κατατέθηκε πρόταση να του απονεμηθεί τιμητικός στέφανος.

4. ΚΑΤΑ ΝΕΑΙΡΑΣ: 3

Κείμενο

«Προεληλυθότος δέ χρόνου λαγχάνει βουλευέειν
Απολλόδωρος· δοκιμασθείς δέ καί ομόσας τόν νόμιμον
όρκον, συμβάντος τη πόλει καιρου τοιούτου καί
πολέμου, εν ω ην ή κρατήσασιν υμιν μεγίστοις των

Ελλήνων είναι, καί αναμφισβητήτως τά τε υμέτερα
αυτων κεκομίσθαι καί καταπεπολεμηκέναι Φίλιππον,
ή υστερήσασι τη βοθηεία καί προεμένοις τους

συμμάχους, δι' απορίαν χρημάτων καταλυθέντος του
στρατοπέδου, τούτους τ' απολέσαι, καί τοις άλλοις
Έλλησιν απίστους είναι δοκειν, καί κινδυνεύειν περί

των υπολοίπων, περί τε Λήμνου καί **Ίμβρου** καί
Σκύρου καί Χερσονήσου».

Μετάφραση

«Εν συνεχεία λοιπόν έτυχε να γίνει βουλευτής
ο Απολλόδωρος αφού δε εξετάστηκε και έδωσε τον προβλεπόμενο
όρκο, καθώς συνέπεσε για την πόλη τέτοια περίσταση και
πόλεμος, στον οποίο μπορούσατε εσείς, είτε, εάν επικρατούσατε, οι
μεγαλύτεροι από τους

Έλληνες να είστε, και αναμφίβολα και τις κτήσεις
σας να ανακαταλάβετε και τον Φίλιππο να καταπολεμήσετε,
είτε, εάν καθυστερούσατε την αποστολή βοήθειας και εγκαταλείπατε
τους

συμμάχους, αφού θα καταλυόταν λόγω έλλειψης χρημάτων το
στρατόπεδο, (ήταν δυνατό) κι αυτούς να χάσετε και στους υπόλοιπους
Έλληνες να φαίνεστε ότι είστε αναξιόπιστοι, καθώς και να
κινδυνεύετε και για

τα υπόλοιπα μέρη, δηλ. για την Λήμνο και την Ίμβρο και
την Σκύρο και την Χερσόνησο.».

Σχολιασμός

Ο Δημοσθένης – ή κατ' άλλους ο Απολλόδωρος ο Αχαρνεύς – στην αρχή του λόγου του αναφέρεται στην προδοτική δίκη που είχε κινήσει στο παρελθόν (352 – 350 π.Χ.) ο Στέφανος, εναντίον του οποίου ουσιαστικά στρέφεται ο παρών λόγος, κατά του Απολλοδώρου που είχε συντάξει ψήφισμα υποστηρίζοντας ότι καθώς η Αθήνα βρισκόταν τότε σε καιρό πολέμου, τα χρήματα του δημόσιου ταμείου έπρεπε – σύμφωνα και με τον νόμο – να τα διαχειριστούν οι πολίτες και οι ίδιοι να αποφασίσουν αν έπρεπε να χρησιμοποιηθούν αυτά ως «θεωρικά» ή ως «στρατιωτικά». Ο ρήτορας, στο παραπάνω χωρίο, υπενθυμίζει ότι η απόφαση ήταν ιδιαίτερα κρίσιμη καθώς οι Αθηναίοι έπρεπε γρήγορα να αποφασίσουν την αποστολή ικανής βοήθειας προς αντιμετώπιση του Φιλίππου καθώς σε περίπτωση νίκης θα ανακτούσαν την παλιά τους δύναμη και αίγλη ενώ σε περίπτωση ήττας θα έχαναν τους συμμάχους τους και θα κινδύνευαν να χάσουν ακόμα και δικές τους περιοχές, όπως η Λήμνος, η Ίμβρος, η Σκύρος, η Χερσόνησος.

ΣΤ. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο ΡΟΔΙΟΣ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ: Α' 922 – 925

Κείμενο

«Κειθεν δ' ειρεσθή Μέλανος διά βένθεα πόντου
ιέμενοι τη μέν Θρηκων χθόνα, τη δε περαιήν
Ίμβρον έχον καθύπερθε νέον γε μέν ηελίοιο
δυομένου Χερώνησον επί προύχουσας ίκοντο.».

Μετάφραση

«Από εκεί διά μέσω του βαθέος Μαύρου κόλπου κουπί
κάνοντας από την μια την Θρακική χώρα και από αντίκρου
την Ίμβρο είχαν από πάνω τους και με του ηλίου
την δύση φθάσανε στην Χερσόνησο που πρόβαλε (στην
θάλασσα.».

Σχολιασμός

Ο Απολλώνιος ο Ρόδιος (3^{ος} αι. π.Χ.) περιγράφοντας το ταξίδι των Αργοναυτών προς την Κολχίδα, αναφέρει πως αυτοί (οι Αργοναύτες) μετά την φιλοξενία που έτυχαν στην Λήμνο, επιβίβαστηκαν στην Αργώ και άραξαν στην Σαμοθράκη για να συμμετάσχουν στα καβείρεια μυστήρια. Αφού θυσίασαν στους Μεγάλους Θεούς επιβίβαστηκαν εκ νέου στο πλοίο και περνώντας από την Ίμβρο, μπήκαν στον Ελλήσποντο.

Ζ. ΔΙΟΔΩΡΟΣ Ο ΣΙΚΕΛΙΩΤΗΣ

1. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ: ΙΣΤ' 21, 2

Κείμενο

«Οι δέ Χιοι καί Ρόδιοι καί Βυζάντιοι μετά των
συμμάχων εκατόν ναυς πληρώσαντες **Ίμβρον** μέν

Μετάφραση

«Οι Χίοι δε και οι Ρόδιοι και οι Βυζάντιοι μαζί με τους
συμμάχους, αφού επάνδρωσαν εκατό πλοία, την Ίμβρο

Κλ. Φιλολόγος – Γλωσσολόγος

Master Γλωσσολογίας – Υπ. Διδ. Γλωσσολογίας

καί Λημνον ουσας Αθηναίων επόρθησαν, επί δέ

Σάμον πολλη δυνάμει στρατεύσαντες τήν μὲν χώραν εδήωσαν τήν δέ πόλιν επολιόρκουν κατά γην καί κατά θάλατταν».

και την Λήμνο, επειδή ανήκαν στους Αθηναίους, λεηλάτησαν, ενώ εναντίον της

Σάμου αφού εξεστράτευσαν με μεγάλη δύναμη, τους μεν αγρούς κατέστρεψαν, την δε πόλη πολιορκούσαν από στεριά και από θάλασσα».

Σχολιασμός

Ο ιστοριογράφος Διόδωρος κάνει λόγο για το «άδοξο» τέλος την Β΄ Αθηναϊκής Συμμαχίας που πραγματοποιήθηκε με τον Συμμαχικό Πόλεμο. Συγκεκριμένα, όπως φαίνεται και στο παραπάνω απόσπασμα, στα πλαίσια αυτού του πολέμου ισχυρός στόλος από την Χίο, την Ρόδο και το Βυζάντιο αφού αποβιβάστηκε και λεηλάτησε τις πάντοτε φιλικά προσκείμενες προς την Αθήνα Ίμβρο και Λήμνο, στην συνέχεια πολίορκηκε και την Σάμο.

2. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ: Κ΄ 46, 4

Κείμενο

«Αντίγονος δέ, παραγενομένων πρὸς αὐτὸν Αθήνηθεν πρεσβευτῶν καὶ τὸ τε περὶ τῶν τιμῶν αναδόντων ψήφισμα καὶ περὶ σίτου καὶ ξύλων εἰς ναυπηγίαν διαλεχθέντων, ἔδωκεν αὐτοῖς πυροῦ μὲν μεδίμων πεντεκαίδεκα μυριάδας, ὕλην δὲ τήν ἰκανήν ναυσὶν ἑκατὸν ἑξ Ἴμβρου δὲ φρουρὰν ἐξαγαγῶν ἀπέδωκεν αὐτοῖς τὴν πόλιν.».

Μετάφραση

«Κι ο Αντίγονος, όταν έφθασαν σε αυτόν πρεσβευτές από την Αθήνα και για την απόδοση τιμών (σε αυτόν) το ψήφισμα αφού ανακοίνωσαν και για σιτάρι και ξύλα για ναυπήγηση αφού συζήτησαν, τους έδωσε σιτάρι δεκαπέντε χιλιάδες μεδίμους και ξυλεία αρκετή για εκατό πλοία εξάλλου από την Ίμβρο την φρουρά αποσύροντας επέστρεψε την πόλη σε αυτούς.».

Σχολιασμός

Ο γνωστός ιστοριογράφος της ελληνιστικής εποχής στο παραπάνω απόσπασμα της «Ιστορικής Βιβλιοθήκης» του αναφέρεται στην εποχή των διαδόχων του Μεγάλου Αλεξάνδρου και πιο συγκεκριμένα στον Αντίγονο τον Μονόφθαλμο (382 – 301 π.Χ.). Σε αυτόν, μετά την νίκη του γιου του Δημητρίου Πολιορκητή επί του Δημητρίου Φαληρέα, διοικητή του Κασσάνδρου στην Αθήνα (307 π.Χ.), και της αποκατάστασης του αθηναϊκού πολιτεύματος, ήρθαν πρέσβεις από την Αθήνα για να του απονεύσουν τιμές και να του ζητήσουν τροφή και ναυπηγήσιμη ξυλεία. Εκείνος, ευχαριστημένος από την απόδοση τιμών προς τον ίδιο και τον γιο του, απέσυρε την φρουρά του από την Ίμβρο επιστρέφοντας το νησί στους Αθηναίους με απώτερο σκοπό την ενίσχυση του αθηναϊκού στόλου και την μελλοντική χρησιμοποίησή του εναντίον των αντιπάλων του.

Η. ΣΤΡΑΒΩΝ

1. ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ: Β΄ 5, 21

Κείμενο

«Τὸ δὲ συνεχές τὸ Αἰγαῖον ἐστὶν ἤδη σὺν τῷ

Μέλανι κόλπῳ καὶ τῷ Ελλησπόντῳ, καὶ τὸ Ἰκάριον καὶ Καρπάθιον μέχρι τῆς Ρόδου καὶ Κρήτης καὶ Κύπρου καὶ τῶν πρώτων μερῶν τῆς Ἀσίας . . . αἱ τε Κυκλάδες νησοὶ εἰσὶ καὶ αἱ Σποράδες καὶ αἱ προκείμεναι τῆς Καρίας καὶ Ἰωνίας καὶ Αἰολίδος μέχρι τῆς Τρωάδος, λέγω δὲ Κῶ καὶ Σάμον καὶ Χίον καὶ Λέσβον καὶ Τένεδον ὡς δ' οὕτως αἱ προκείμεναι τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς ὁμόρου Θράκης Εὐβοία τε καὶ Σκύρος καὶ Πεπάρηθος καὶ Λήμνος καὶ Θάσος καὶ Ἴμβρος καὶ Σαμοθράκη καὶ ἄλλαι πλείους, περὶ ὧν ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα δηλώσομεν.».

Μετάφραση

«Το δε συνεχόμενο προς αυτό (το Μυρτώο πέλαγος) είναι το Αιγαίο μαζί με τον

Μέλανα κόλπο και τον Ελλήσποντο, καθώς και το Ικάριο και Καρπάθιο (πέλαγος) έως την Ρόδο και την Κρήτη και την Κύπρο και των πρώτων τμημάτων της Ασίας . . . και ακόμα υπάρχουν τα νησιά των Κυκλάδων και των Σποράδων και όσα βρίσκονται μπροστά από την Καρία και την Ιωνία και την Αιολίδα έως την περιοχή της Τρωάδος, δηλ. εννοώ την Κω και την Σάμο και την Χίο και την Λέσβο και την Τένεδο ὁμοίως και όσα (νησιά) βρίσκονται μπροστά από την Θεσσαλία έως την Μακεδονία και την γειτονική Θράκη, δηλ. η Εύβοια και η Σκύρος και η Σκόπελος και η Λήμνος και η Θάσος και η Ίμβρος και η Σαμοθράκη και άλλα πολλά, για καθένα από τα οποία διεξοδικά θα αναφερθούμε.».

Σχολιασμός

Ο γεωγράφος Στράβων (1^{ος} αι. π.Χ. – 1^{ος} αι. μ.Χ.) κατονομάζει τέσσερα από τα πελάγη της Ελλάδος (Μυρτώο, Αιγαίο, Ικάριο, Καρπάθιο) τα οποία προσδιορίζει γεωγραφικά και εν συνεχεία αναφέρεται τόσο σε νησιωτικά συμπλέγματα (Κυκλάδες, Σποράδες), όσο και σε μεμονωμένα νησιά που απαντούν σε αυτά και συγκεκριμένα από το ύψος της Θεσσαλίας έως την Μακεδονία και την Θράκη συγκαταλέγοντας μεταξύ άλλων και αυτό της Ίμβρου.

2. ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ: Ε΄ 2, 4

Κείμενο

«Αντικλείδης δέ πρώτους φησίν αυτούς τά περι Λημνον καί **Ίμβρον** κτίσαι, καί δή τούτων τινάς καί μετά Τυρρηνου του Άττος εις τήν Ιταλίαν συναραι.»

Μετάφραση

«Εξάλλου ο Αντικλείδης υποστηρίζει ότι αυτοί (οι Πελασγοί) πρώτοι έχτισαν πόλεις στην Λήμνο και την Ίμβρο, και μάλιστα ότι μερικοί από αυτούς μαζί με τον Τυρρηνό, τον γιο του Άττ, στην Ιταλία έπλευσαν.»

Σχολιασμός

Ο Στράβων, στο Ε΄ βιβλίο από τα «Γεωγραφικά» του, περιγράφοντας μέρος της Ιταλίας κάνει μια παρέκβαση αναφερόμενος στην ιστορία των Πελασγών. Αυτοί – σύμφωνα με την άποψη του ιστορικού Αντικλείδη (3^{ος} αι. π.Χ.) που παραθέτει – κατοίκησαν πολλές περιοχές της Ελλάδος όπου ίδρυσαν πόλεις, μεταξύ των οποίων στην Λήμνο και την Ίμβρο.

3. ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ: ΣΤ΄ 47 (48)

Κείμενο

«Μετά δέ τήν Μαρώνειαν Ορθαγόρεια πόλις καί τά περι Σέρριον, παράπλους τραχύς, καί τό των Σαμοθράκων πολίχιον Τέμπυρα καί άλλο Χαράκωμα, ου πρόκειται η Σαμοθράκη νησος, καί **Ίμβρος** ου πολύ άπωθεν ταύτης πλέον δ΄ ή διπλάσιον η Θάσος.»

Μετάφραση

«Μετά δε από την Μαρώνεια (βρίσκεται) η πόλη Ορθαγόρεια και η τραχεία ακτή του Σερρίου, καθώς και η εξαρτώμενη από την Σαμοθράκη πολύ μικρή πόλη Τέμπυρα και το Χαράκωμα, απέναντι στο οποίο βρίσκεται το νησί της Σαμοθράκης, καθώς και η Ίμβρος, (που βρίσκεται) όχι πολύ μακριά από αυτήν η Θάσος εξάλλου (βρίσκεται σε σχέση με την Ίμβρο) δυο φορές (πιο μακριά από την Σαμοθράκη).»

Σχολιασμός

Ο μεγάλος γεωγράφος της αλεξανδρινής περιόδου, στο Ζ΄ βιβλίο, αφού ολοκληρώσει την περιγραφή της Ιταλίας αναφέρεται στην Ευρώπη κάνοντας στο συγκεκριμένο χωρίο λόγο για την περιοχή της Θράκης.

4. ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ: Ι΄ 3, 21

Κείμενο

«Μάλιστα μέν ουν εν **Ίμβρω** καί Λήμνω τούς Καβείρους τιμασθαι συμβέβηκεν, αλλά καί εν Τροία Καβείρους έτυχε να τιμούν, καθώς επίσης και σε κατά πόλεις τά δ΄ ονόματα αυτων εστί μυστικά.»

Μετάφραση

«Κυρίως λοιπόν στην Ίμβρο και την Λήμνο τους διάφορες πόλεις της Τρωάδος τα δε ονόματα αυτών (των Καβείρων) είναι μυστικά.»

Σχολιασμός

Ο Στράβων, στο Ι΄ βιβλίο των «Γεωγραφικών» του, περιγράφοντας τις περιοχές της Αιτωλίας και της Κρήτης κάνει μια παρέκβαση για να αναφερθεί στην καταγωγή, προέλευση και λατρεία των Κορυβάντων και των Καβείρων. Στο συγκεκριμένο απόσπασμα κάνει λόγο για την λατρεία των τελευταίων στην Ίμβρο, την Λήμνο και σε ορισμένες περιοχές των απέναντι μικρασιατικών παραλίων.

1. ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ: 135 – 137

Κείμενο

«ουρον δ' ες Τένεδον τεκμαίρεται εσχατόωσαν
Ίμβρον έχων ετέρωθεν ὅθεν στενός ἐρχεται αὐλῶν,
 συρόμενος βορέηνδε Προποντίδος ἔνδοθι πάσης.»

Μετάφραση

«τα ὅρια δε (του Αιγαίου) προσδιορίζονται ἔως την ἀπότατη Τένεδο
 ἔχοντας ἀπό την ἀπέναντι πλευρά την Ίμβρο· ἀπό ἐκεῖ διέρχεται στενό
 θαλάσσιο πέρασμα,
 που καταλήγει βόρεια στο εσωτερικό ὅλης της Προποντίδος.»

Σχολιασμός

Ο Διονύσιος ο Περιηγητής στην προσπάθειά του να προσδιορίσει τα γεωγραφικά ὅρια του Αιγαίου αναφέρει ὅτι αυτό ἀπλώνεται προς βορράν ἔως τα νησιά Ίμβρο και Τένεδο, τα οποία και αποτελοῦν τα βόρεια «σύνορα» αὐτοῦ και τα οποία βρίσκονται μεταξύ τους ἀντικριστά, δηλ. η Ίμβρος προς την πλευρά της Θράκης και η Τένεδος προς την πλευρά της Ασίας. Ἀπό ἐκεῖ, παρατηρεῖ ο ἀλεξανδρινός γεωγράφος του 2^{ου} αἰ. μ.Χ., ξεκινάει ἓνα στενό θαλάσσιο πέρασμα, ο Ελλησποντος, η ἀρχή του οὐοῦ ἀποτελεῖ συγχρόνως το τέλος του Αιγαίου και ὁδηγεῖ βορειότερα προς την Προποντίδα.

2. ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ: 520 – 524

Κείμενο

«Ευρώπης δ' ἦτοι μὲν Ἀβαντιάς ἐπλετο Μάκρις,
 Σκύρος τ' ἠνεμόεσσα, καὶ αἰπεινή Πεπάρηθος.
 Ἐνθεν καὶ Λήμνος, κранаόν πέδον Ηφαίστιο,
 πέπταται, ὠγγίη τε Θάσος, Δημήτερος ἀκτή
Ίμβρος, Θρηκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστν.»

Μετάφραση

«Της Ευρώπης δηλαδή ἀνοιγόταν η Εύβοια, η χώρα των Ἀβάντων,
 και η Σκύρος η ἀνεμώδης και η ἀπόκρημη Πεπάρηθος.
 Ἀπό ἐκεῖ και η Λήμνος, η βραχώδης χώρα του Ηφαίστου,
 ἐκτείνεται, καθώς και η πανάρχαια Θάσος, η ἀκτή της Δήμητρας
 η Ίμβρος, καθώς και η Σαμοθράκη, η πόλη των Κορυβάντων.»

Σχολιασμός

Ο ἀλεξανδρινός γεωγράφος ἀναφέρεται στα νησιά που συναντά κανεῖς πλέοντας προς το βόρειο Αἰγαίο, κάνοντας ἔτσι λόγο για την Εύβοια (Ἀβαντιάς Μάκρις), την Σκύρο που διακρίνεται για τους πολλούς ἀνέμους, την Λήμνο ὅπου λατρεύεται ο θεός Ἡφαίστος, την Θάσο ὅπου λατρεύεται η θεά Δήμητρα, την Ίμβρο και τέλος την Σαμοθράκη (Θρηκίη Σάμος) ὅπου τελούνται τα Κορυβάντεια ἢ Καβεῖρεια μυστήρια.

I. ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ

1. ΗΡΩΙΚΟΣ: Α΄: ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΦΟΙΝΙΚΑΣ (289, 12 – 15)

Κείμενο

«Ο δὲ ἐν Λήμνω φανείς, ὄν Μενεκράτης ο Στειριεύς
 εὔρε, μέγιστός τε ἦν καὶ εἶδον αὐτόν πέρυσιν ἐξ
Ίμβρου πλεύσας, δι' ὀλίγου γάρ ἦν ἐς τήν Λήμνον.»

Μετάφραση

«Αὐτός ὅταν φάνηκε στην Λήμνο, τον οὐοῦ ο Μενεκράτης
 ο Στειριεύς
 βρήκε, ἦταν πολύ μεγαλόσωμος και τον εἶδαν πέρυσι ἀπό
 την Ίμβρο να πλέει, και σε λίγο χρόνο βρισκόταν στην Λήμνο.»

Σχολιασμός

Ο ἀμπελουργός, στο ἔργο αὐτό του Φιλόστρατου, υποστηρίζει ὅτι ο γίγαντας που βρέθηκε νεκρός κοντά στο ἀκρωτήριο Ναύλοχος της Ίμβρου (βλ. Φιλόστρ.: 2) εἶχε γίνει ορατός την προηγούμενη χρονιά να πλέει ἀπό το νησί αὐτό προς την Λήμνο.

2. ΗΡΩΙΚΟΣ: Α΄: ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΦΟΙΝΙΚΑΣ (289, 23 – 29)

Κείμενο

«Ἔστι δὲ τι κατὰ νότον ἀνεμον ἀκρωτήριον της
Ίμβρου, Ναύλοχος, ὠ πηγὴ υφώρμισται τὰ μὲν

Μετάφραση

«Υπάρχει λοιπόν προς τα νότια κάποιο ἀκρωτήριο
 της Ίμβρου, ο Ναύλοχος, ἀπό το υπέδαφος του οὐοῦ πηγάζει νερό,
 το οὐοῦ τα μὲν

Κλ. Φιλολόγος – Γλωσσολόγος

Master Γλωσσολογίας – Υπ. Διδ. Γλωσσολογίας

άρσενα των ζώων ευνούχους εργαζομένη, τά δέ θήλεα ούτω μεθύσκουσα, ως καθεύδειν αυτά.».

αρσενικά ζώα κάνει ευνούχους, τα δε θηλυκά μεθάει τόσο, ώστε αυτά να κοιμούνται.».

Σχολιασμός

Ο Φιλόστρατος, με την μορφή του αμπελουργού αναφέρει ότι στην νότια πλευρά της Ίμβρου υπάρχει ένα ακρωτήριο που ονομάζεται Ναύλοχος. Από εκεί αναβλύζει μια πηγή, το νερό της οποίας έχει την ιδιότητα να ευνουχίζει τα αρσενικά ζώα και να ναρκώνει τα θηλυκά. Στο σημείο εκείνο, υποστηρίζει, αποσπάστηκε ένα τμήμα της γης και παρέσυρε το σώμα του γίγαντα (βλ. Φιλόστρ.: 1), ο οποίος έτσι σκοτώθηκε.

3. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ: Ο΄ (ΚΛΕΟΦΩΝΤΙ ΚΑΙ ΓΑΙΩ)*Κείμενο*

«Υπέρ ων επεστείλατε, τά μέν ήδη γέγονε, τά δέ

αυτικά έσται· εγώ γάρ Λήμιος ών πατρίδα εμαυτου καί τήν **Ίμβρον** ηγουμαι, συνάπτων ευνοία καί τάς νήσους αλλήλαις καί εμαυτόν αμφοτέραις.».

Μετάφραση

«Αυτά που μου παραγγείλατε στο γράμμα σας, άλλα μεν ήδη έχουν

γίνει και τα υπόλοιπα

θα γίνουν αμέσως· διότι εγώ, ως Λήμιος που είμαι, πατρίδα δική μου και την Ίμβρο θεωρώ, συνδέοντας με δεσμούς φιλίας και τα (δύο αυτά) νησιά μεταξύ τους και τον εαυτό μου με εσάς τους δύο.».

Σχολιασμός

Ο Φιλόστρατος, με την επιστολή του αυτή ενημερώνει τον Κλεοφώντα και τον Γαίο ότι ο ίδιος έχει κάνει ορισμένα από αυτά που του είχαν ζητήσει παλαιότερα ενώ συγχρόνως τους υπόσχεται ότι σύντομα θα κάνει και τα υπόλοιπα. Ο λόγος της προθυμίας του, όπως αναφέρει, είναι ότι, επειδή ο ίδιος είναι Λήμιος, αισθάνεται την Ίμβρο σαν δεύτερή του πατρίδα και κατά προέκταση τους Ίμβριους – που φαίνεται πως είναι οι δύο παραλήπτες της επιστολής – σαν φίλους του.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τα χωρία κειμένων της Α.Ε.Λ. στα οποία απαντούν οι όροι «Ίμβρος – Ίμβριος» είναι συνολικά 33 και οι συγγραφείς που κάνουν χρήση αυτών 10. Από αυτά, στα 29 αναφέρεται ο όρος «Ίμβρος» και μόλις στα 4 – που απαντούν αποκλειστικά στον Θουκυδίδη – ο κάτοικος αυτής της νήσου. Συγκεκριμένα, ανά συγγραφείς κατανέμονται οι όροι ως εξής:

Όμηρος: 4 – Ηρόδοτος: 4 – Θουκυδίδης: 7 – Ξενοφών: 2 – Δημοσθένης: 4 – Απολλώνιος ο Ρόδιος: 1 – Διόδωρος ο Σικελιώτης: 2 – Στράβων: 4 – Διονύσιος ο Περιηγητής: 2 – Φιλόστρατος: 3.